

Garam Berduş

– prens · 10 Şubat 2016

"Çocuk senin adın uçurtma olsun/
Körelmiş bakışların yurduna uç
Kanatlarında yelken telaşları/
Ne olur çocuk/ne olur...
Ölüm başka bahara..."

Belki de!
Gözleri mavi
Havlu battaniyenin yamacında
Saçları da başak sarısı...
Elleri yosun tutmuş
Dili ketum sütsüz
Bilmem kaç gün
Kaç ay/
Kaç yıl/

"Ölüm kanadında..."

Ve...
Bir annenin
İçe ağlamaları
Doyasıya değil
Sözleri hiç/
Gözleri boşluk
Daha dört çocuk
Daha dört...
Bu sayı için yanılması
Gücüne gitmesin yüce yaradan
Can verdin rahim aralığına
Yazgısını neden zalime
Bağlarsın ecel ipiyle...

Bir coğrafya yok
Beşik yok
Döşek yok

Ana yok
Baba yok
Yok ođlu
Yok...

Göklerine mavi doldurulacak
Bir kent harap/
Heykeller bitap/
Sokaklar ölüm...

"Ucube ağıtlara başlıyor
Öteki şehrin büyük yüzü"

Sonsuz bir limana yelken açıyor insan
Soysuz gün aralığında mahcup ve virane...

Ve şairim elim gitmez divane...